

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

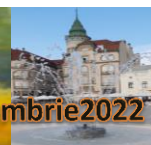
1

„Vrem Ardealul” scris în 1914 de Radu Cosmin

Prof. univ. dr. Anca Sîrghie¹,

Maiestății Sale Regelui Sire,
Am văzut în noapte regimentele pe stradă,
Baionete, săbii, goarne și-am gândit că-i vreo paradă
Am crezut, că merg oștenii mândrei noastre artilerii,
Să salute-n glas de tunuri ceasul sfânt al învierii...
Am crezut la miezul nopții, că oștenii înarmați
I-ai chemat la ceasul ăsta să-i repezi peste Carpați!
Dar la sunetul de goarnă, în loc munții să se sfarme
Oștile Măriei Tale au scos sabia să sfarme
Și să-năbușe în pieptul tinereții idealul
Celor ce strigau în noapte:
“Vrem Ardealul! Vrem Ardealul!”
Nu știu cine-a dat porunca și barbară și nedreaptă,
Dar socot, că nu-i măsura cea mai bună și-n-țăleaptă
Să se-năbușe cu spade tot ce-avem mai sfânt în noi,
Sufletul întregii nații, care strigă: “Vrem război!”
Patru luni, de când se schimbă rostul lumii la hotare,
Patru luni, de când ai noștri, robii hoardelor barbare,
Frații umiliți de veacuri pier sub pajure străine,
Așteptând și-n ceasul morții clipa, care nu mai vine...
Mor sub steagul lui Attila, milioanele de frați
Și-n zadar privesc în friguri coasta mândrilor Carpați...
Vulturii Măriei Tale nu le zboară-ntr-ajutor,
Deși stau gătați de moarte și cu arme la picior!
Plâng pe văile Carpate, de pe lângă Tisa, de pe lângă Murăș,
Văduve atâtor vetre, că s-au dus flăcăii gureși,
Să-și dea viața pentru alții, în năpraznicul război,
Când puteau să și-o păstreze, pentru ei și pentru noi,
Gârbove în pragul vetrei plâng femeile și torc,
Așteptând în van pe cei ce poate nu se mai întorc,
Gem la sân pruncii palizi, pe când tatăl moare-n șanțuri,
Iar prin temniți zebrelite, câți de-ai noștri gem în lanțuri
Geme Doamne tot Ardealul, să vaietă Bucovina
Aruncând asupra noastră toată lacrima și vina

¹ Primit de la Sibiu, apărut și în *Luceafărul*. Scrisoare postată în *Antologii*. Dată mai departe de Ion N. Oprea, Iași, 17 noiembrie 2022.

Că în clipa ce-o amenință s-o răpească alt stăpân,
Noi, plecați Măriei Tale, stăm cu mâinile în sân!
Ori am vrea ca alte neamuri dezrobind-o să ne-o deie
Și să scrim din mila altor marea noastră epopee?!
Dar la lespeda din Putna, umbra lui Ștefan cel Mare
Tremură să se mai vadă insultată de sub umedul pământ.
Voievozii toți se scoală, de sub lespezi de mormânt.
Și eroii-atâtor veacuri și Costinii, cărturarii,
Ce treziră-n noi mândria sângelui străbun latin,
Așteptând să sune goarna, ceasului măreț, divin!
Freacă de nerăbdare, ca alătura de noi,
Regimente-ntregi de umbre să pornească la război!
Țărâna lui Mihai din Turda, cere astăzi răzbunare,
Alba Iulia tresaltă, tremurând de nerăbdare
Să-și deschidă largă poarta împărătescului alaiu
Să primească pe urmașul voievodului Mihaiu!
A venit, Mărite Doamne, ceasul mântuirii noastre!
Freacă pământul țării, și sub zările albastre,
Steaua noastră ne surâde dintre creste Carpatine
Și ne cheamă spre triumful mândriei noastre ginți latine
Sângele roman își cheamă strănepoții toți la arme!
Căci de-i scris în clipa asta rostul lumii să ne sfarme,
Noi avem menirea sfântă, din frânturi să ne-ntregim
Neamul risipit de veacuri, de mai vrem ca să trăim!
Vodă Doamne!
Nu e vreme de pierdut: ne cheamă Frații!
Și nici când mai primitoare porți nu ne-au deschis Carpații
Un fior imens și tragic îi străbate pân' la cer
Și de-alung de Vatra Dornii, pân' la Porțile de Fier,
Culmile parcă se-nalță aspre și dojănitoare
Că de n-am porni acuma: ei Carpații ar fi-n stare
Să se prăbușească singuri în al vremilor iad,
Peste noi și peste rasa blestemata-a lui Arpad!
Sire, știm că sub coroana de oțel, ce porți pe frunte,
Alte-s gândurile, care s-au pornit, ca să ne-nfrunte:
Glasul sângelui ce strigă, în suflarea românească,
Nu-i același de sub haina și sub purpura regească,
Și mai știm, că pentru ceasul și avânturile vremii
Pentru fruntea ta albită e prea grea podoaba stemii,
Dar de-ți este, Sire, spada ruginită și bătrână,
Dă-o s-o călească în focul tinereții, altă mână!
De-ai uitat-o, Vodă Doamne, pilda Marelui Ștefan,
Ce bătrân prindea în mână viforosu-i buzdugan,
Și pune pe plete albe lauri verzi de bărbăție,
Lasă altora mai tineri buzduganul tău să-l ție.
Dar de nu Te lasă glasul sângelui ce porți în vine
Să-ți pui laurii de aur ai victoriei latine.
Spune altora să cheme, pe vitejii din munți și plai
Și cu cinste să-mplinească visul sfânt al lui Mihai“.

ANCA SÎRGHIE, cadru universitar, cercetător de istorie a literaturii, atestat ca expert în carte veche românească, autor al primelor studii monografice consacrate unor personalități transilvănene în Radu Stanca și obsesia Thaliei. Ipostazele omului de teatru, ediția a II-a, cu prefață de Eugen Todoran, Ed. Tribuna, 1996, Memorandistul Nicolae Cristea și epoca sa, Ed. Arhiepiscopiei Ortodoxe Române, Sibiu, 1996, urmată de restituirea din Nicolae Cristea, File de memorialistică, Jurnal, prefațată de Antonie Plămădeală, Ed. Tribuna, Sibiu, 1998. Autor al unor cărți ca Lectura și studiul, Pagini din istoria bibliotecilor, Ed. Alma Mater, Sibiu, 2003, Edituri și colecții editoriale, Ed. Technomedia, Sibiu, 2004, Din istoria presei românești, Ed. Technomedia, Sibiu, 2004, Din istoria scrisului, a cărții și a tiparului, partea I, Ed. Alma Mater, Sibiu, 2005, Metodologia cercetării științifice și instrumentele ei, Ed. Alma Mater, Sibiu, 2006, Învățământul universitar biblioteconomic din Sibiu la 15 ani, Ed. Technomedia, Sibiu, 2006, Interviuuri radiofonice despre literatura română, Ed. Technomedia, Sibiu, 2007. Redactor al publicației consacrate profesiilor cărții și intitulată Lumina slovei scrise, vol. 1-6. Publicist, prezent cu sute de articole de comentare și manifestare a unei atitudini față de evenimentele semnificative în presa culturală din țară și din străinătate, teatrolog, autorul unor cronici de spectacol, eseist, memorialist și poet.

